

Nợ anh một chữ yêu

Chẳng gì tuyệt vời và huyền nhiệm hơn khi kỷ niệm đó là tình yêu. Trái tim có lý lẽ rất riêng mà không ai giải thích nổi. Thế nên, sau một thời gian, tôi chợt biết rằng hình bóng anh đã sâu đậm trong tim, niềm vui và nỗi buồn của tôi cũng không còn thuộc về riêng tôi. Chẳng cần chú ý thì ai cũng có thể nhận thấy tôi "bất thường".

Vâng! Có hai điều ta chẳng bao giờ giấu được trong đời: say rượu và đang yêu.

(truyenngan.com.vn - Tác phẩm tham dự cuộc thi viết "Những câu chuyện cuộc đời")

***

Một mối quan hệ ba năm...

Một người đi xa bảy năm...

Người ta thường nói: "Vui một đêm thành tiên, phiền một đêm thành cú". Nỗi buồn như một loại virus độc hại nhất có sức tàn phá kinh khủng.

Mười năm yêu người
Tình tôi chưa phai
Tròn vẹn chân thành
Nồng nàn và tha thiết.

Phải chăng vì mất nhau nên tình yêu đích thực luôn mãi lý tưởng? Phải chăng tình dang dở là tình trăm năm?

Chiều nay, tôi chống cằm ngồi nghe mưa lúc khoan lúc nhặt. Kỷ niệm ngập ngụa trong lòng tôi. Muốn lãng quên lại là điều kiện cần và đủ để nỗi nhớ nên trọn vẹn. Cuộc đời có nhiều nghịch lý thì lòng người cũng không ít những mâu thuẫn khó hiểu với chính mình!

Ngày ấy, tôi là một học sinh mới chuyển đến, nhõng nhẽo, bướng bỉnh và đầy mơ mộng của con gái ở khoảng trời mười tám. Và theo quy luật muôn thuở, tôi cũng không tránh được những giao động đầu đời sau một thời gian quen biết anh, nói đúng ra là học anh, một con người rất nam tính và tài năng. Tôi biết anh cũng có cảm tình với tôi. Ánh mắt anh lúng túng mỗi khi gặp cái nhìn của tôi đã nói lên điều đó.

Khi yêu, phụ nữ nhạy cảm hơn nam giới. Phụ nữ yêu bằng trái tim, còn nam giới yêu bằng lý trí. Cứ thế. Ánh mắt anh và tôi thường xuyên giao thoa. Thú thật có những tiết học tôi chỉ tiếp thu được lượng kiến thức rất nhỏ. Nhìn anh giảng bài với giọng trầm ấm, phong cách điềm đạm, ánh mắt không tập trung vào "đối tượng" nào. Thế mà trái tim cô học trò cứ xao xuyến, có khi pha lẫn chút giận dỗi, hờn ghen vô cớ. Tôi thầm nghĩ: "Anh vô tình lắm!". Lẽ dĩ nhiên, giữa anh và tôi có khoảng cách Thầy-Trò. Tôi biết, vì vậy mà anh vẫn thản nhiên;... anh thản nhiên đến... tàn nhẫn. Tôi cứ là cô bé dỗi hờn, bâng khuâng vô cớ. Tuổi vào yêu là thế đó. Tôi có phải là cô đại? Hay anh có quá vô tình và tàn nhẫn như tôi nghĩ?

Tôi đến học thêm vào các buổi chiều chủ nhật, vì không bao lâu nữa anh sẽ lên đường đi du học tại Mỹ. Thực sự tôi cảm thấy lúng túng nếu anh phải đi ngay lúc này, nhất là khi lòng tôi đã cảm thấy yêu anh nhiều rồi.

Hôm đó, vừa học xong, trời bỗng đổ mưa tầm tã. Mưa dai và không dứt hạt. Tôi đứng thả mắt nhìn những bong bóng nước bồng bềnh trôi trên phố. Tôi không về nhà được. Và hình như tôi không muốn về. Tôi vừa thầm trách mưa vừa cảm ơn mưa. Anh băng quơ: "Quỳnh có thích nghe nhạc không?". Tôi im lặng và để rơi ánh mắt xuống chân. Anh đọc thoại: "Có CD tuyển tập những bài hát về mưa nghe được lắm. Nghe đợi hết mưa rồi về. Mưa to quá!". Tôi vẫn im lặng. Thường thì tôi là dân ghiền nhạc, không dung hôm nay tôi lại dừng dừng đến lạ. Anh vẫn thản nhiên chাম bài. Tôi chợt bật khóc. Anh lại gần tôi: "Sao vậy, Quỳnh?". Tôi ngượng ngùng: "Tại... mưa". Anh cười khẩy: "Cô bé ơi là cô bé!". Rồi anh đến bàn viết và thản nhiên quay bút – một "tật" của anh mà tôi... ghét cay ghét đắng. Đã vậy còn ung dung nhìn mưa rơi qua cửa sổ. Ô cửa kính loang nước rung lên sợ hãi mỗi khi sấm sét set ngang vòm trời. Mưa thì cứ vô tình rơi đều như anh vậy.

Tôi chợt nghĩ đến câu nói của Victor Hugo: "Triệu chứng của tình yêu chân thật nơi con trai là sự rụt rè, và nơi con gái là sự bạo dạn". Không kiềm chế nỗi lòng mình, tôi phải thốt lên dù chỉ đủ mình tôi nghe: "Em yêu anh, anh có biết không?". Anh quay lại nhìn tôi mà vẫn im lặng. Sự im lặng đó tưởng chừng có thể tạo bão tố mạnh trong lòng tôi. Tôi cúi xuống tránh ánh mắt anh. Chợt tôi nhìn lên, anh trầm giọng: "Quỳnh à!". Tôi ngả đầu vào ngực anh. Trái tim anh cũng đang rối nhịp? Anh làm tôi điên lên mất thôi. Anh chỉ lặng nhìn tôi đắm đuối. Và con tim tôi cũng không đủ can đảm để thốt vào câu nói: "Anh... có yêu Quỳnh không?".

Tôi đến ngồi vào chỗ làm việc của anh, lấy bút vẽ những vết mưa lên giấy. Anh đến bên tôi và đặt tay lên vai tôi: "Quỳnh". Tôi im lặng. Chờ đợi. Run nhẹ. Anh gọi tên tôi lần nữa. Tôi vụt đứng dậy. Với vẻ giận hờn, tôi nói qua hai hàng nước mắt đang tự do lăn dài: "Anh máu lạnh lắm! Sao anh im lặng hoài vậy?". Anh vẫn không chút thay đổi. Tôi nức nở: " Quỳnh... chỉ là một cô học trò... Em ghét anh lắm!". Tôi vụt chạy về trong cơn mưa...

Chỉ một tháng sau, khoảng cách giữa anh và tôi trở nên bụi mận gai...

Cơn mưa chiều nay gõ khê ký ức trong tôi. Đếm lại mười năm tôi mới hiểu thế nào là thời gian, đếm lại kỷ niệm tôi mới biết thế nào là nhớ nhung.

Bây giờ tôi đã là đồng nghiệp của anh. Những gì táo bạo và cuồng nhiệt nơi một cô bé mới lớn của ngày xưa đã được thay thế bằng nét tinh tế, kiêu hãnh hơn. Tôi vẫn thấy nhớ và yêu anh. Tình yêu chân thật nào cũng mặc vẻ si tình độc đáo của riêng nó. Không ai lý giải được tại sao yêu thì hẳn cũng không ai xác định

được tại sao nhớ, mà càng muốn quên lại càng nhớ thêm. Anh vậy đó, luôn tỏ ra hững hờ mà tôi vẫn bị anh cuốn hút, trong khi có nhiều chàng trai theo đuổi mà trái tim tôi vẫn không rung động. Thật khó hiểu! Hẳn là Janin có lý khi nói: "Đàn bà dễ cảm đối với sự quên lãng của đàn ông hơn là sự chú ý".

Tôi lặng mình bên tách trà nóng. Ngoài kia trời vẫn sục sùi mưa. Mưa ơi! Giọt mưa rơi bao lâu? Chạm đất rồi có ngơ ngẩn nhớ trời cao? Mưa đừng mãi rơi vô tình như vậy. Lòng tôi ướt sũng rồi. Anh có khi nào chợt nhớ về cô học trò ngày xưa nơi "cánh đồng lúa mạch" mỗi khi trời mưa không? Ở đây luôn ru lòng bên cội riềng ngậm ngùi. Còn anh?

Giữa anh và tôi không còn khoảng cách như xưa để anh ngại, nhưng giờ đây làm sao tôi có thể tìm được anh để khóa lấp nỗi nhớ? Phải chăng đó lại là quy luật tất yếu của những mối tình đầu? Tôi tin là không.

Trong những năm học đại học, chúng tôi luôn bên nhau bằng tình bạn trong mưa, cùng chia sẻ những vui buồn trong cuộc sống, giúp nhau vươn lên trong học tập và đón nhận niềm hạnh phúc đáng tự hào trong ngày lễ tốt nghiệp.

*Khoảng cách địa lý
Gắn lại sợi xích
Trời buộc mong manh
Thả trôi êm đềm
Đặt nên bảy mươi cánh thư
Nắm tay em không buông,
Anh yêu em, Quỳnh à!*

Tình yêu là thuốc đắng nhất mà không ai lại không muốn uống một liều thật mạnh. Một điều nghịch lý nhưng lại rất có lý. Đó là bí mật của tình yêu.

Một cuộc gặp vồn vện trong hai tiếng...

Một khoảnh khắc trong năm phút...

Thế là hết!

Tại tang lễ, tôi gặp lại mẹ anh. Mẹ đã trao cho tôi hồi ức của anh. Và cuốn nhật ký kết thúc với dòng chữ: " Anh đã mắc nhiều lỗi lầm trong đời, và nếu có một lần nào quyết định đứng đắn thì đó chính là ngày hôm nay. Ngày anh cầu hôn em đó - Quỳnh. Ngày mà con đường đời của em và anh hợp nhất. Em luôn và mãi bên anh trong từng khoảnh khắc. Anh yêu em."

Đó chính là ngày anh hẹn với tôi và không bao giờ đến được nữa. Sau khi tốt nghiệp, anh tìm được việc làm và trở về nước. Khi ấy, chúng tôi đến thăm mẹ anh. Tôi bị nhức đầu vì cảm đã xuống ghế sau xe để tôi có thể nằm được. Vào lúc 5h30 chiều, trên một khúc cua quanh đèo, một xe tải chạy phía trước chúng tôi, khói xe xả ra cho nên anh ở phía sau không thấy rõ chiếc xe tải này. Tôi tỉnh dậy khi nghe tiếng thét kinh hoàng của anh. Anh đạp thắng và cố ngoặt sang trái, nhưng đụng vào sàn xe tải. Một xe tải nhỏ chạy ở phía sau đâm vào bên chỗ anh ngồi. Chiếc xe hơi nhỏ này bay lên không và rớt xuống lật ngược, trượt đi hơn 100 mét trước khi dừng lại.

Tôi không thể nhìn thấy anh đang bị treo bên trên tôi, được giữ trong tư thế đó bằng dây an toàn và tay lái. Đầu anh ấy xung lên một cách quái dị khi chất lỏng tràn ngập não bộ của anh. Những người cứu hộ phải mất nửa giờ mới rút được anh ra khỏi tấm kim loại bị bẹp dúm... Tử thần đã gọi tên anh...

Lúc thấy anh phun trào - tim ngừng đập, hóa ra anh đã khóc trên thân thể đầm máu của tôi rồi ngủ yên trong bầu trời đen mực. Một lời chúc phúc hóa thành lời chia ly. Khoảnh khắc tôi để nước mắt mình lăn dài trong mù mịt khói nhang, trong tiếng kính nguyện cầu, trong lời ca xót thương ngậm ngùi, trong lòng bàn tay tôi chỉ có nỗi đau ngang dọc. Có một người ngồi lặng chỉ để lặng, dường như chỉ mới hôm qua...

*Đó là câu chuyện tình
Đã sống được mười năm!*

...

*Ngẫu nhiên ngày kỷ niệm
Trời lại hóa bão táp
Mưa lại rơi vô tình!*

...

*Nhưng em đã có thể
Quên đi những tấy sưng
Giọt lệ rơi thanh thản
Gom góp thêm mỗi ngày
Cho tình yêu vẫn sống!*

....

*Đành rằng, yêu là khổ
Thành ra, yêu là lỗ
Để rồi, sau tất cả
Em vẫn luôn mướt xanh
Vì đời đã bảo rằng:
Hãy cứ yêu mãi đi
Để trái tim luôn son
Lòng người mãi bình yên!*

Voi Con